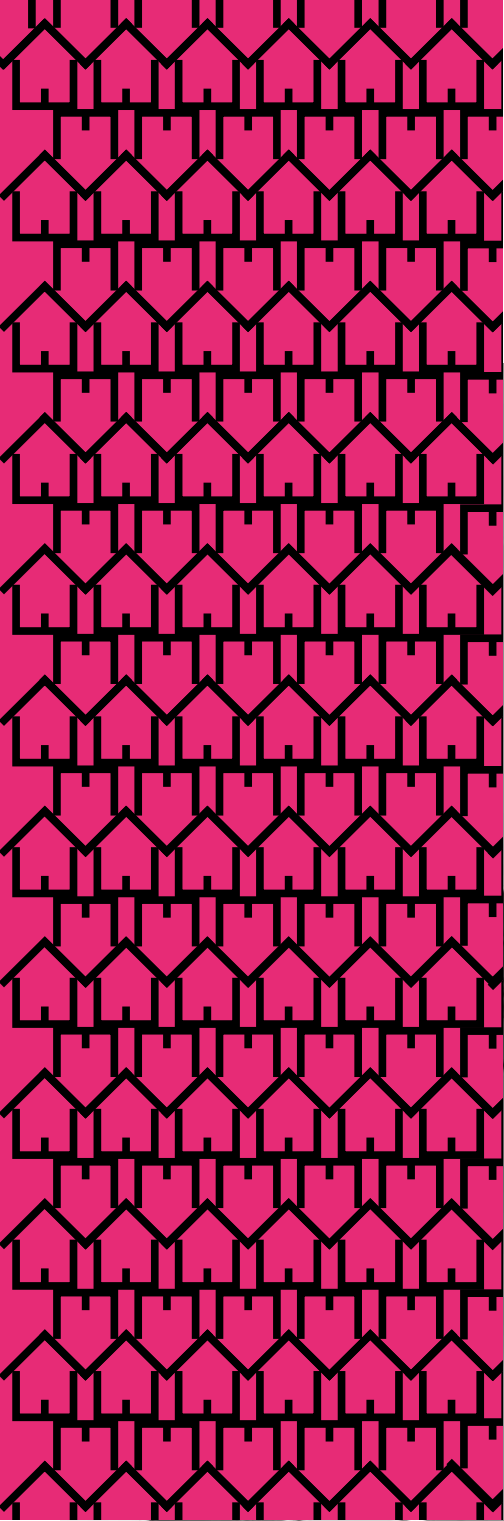
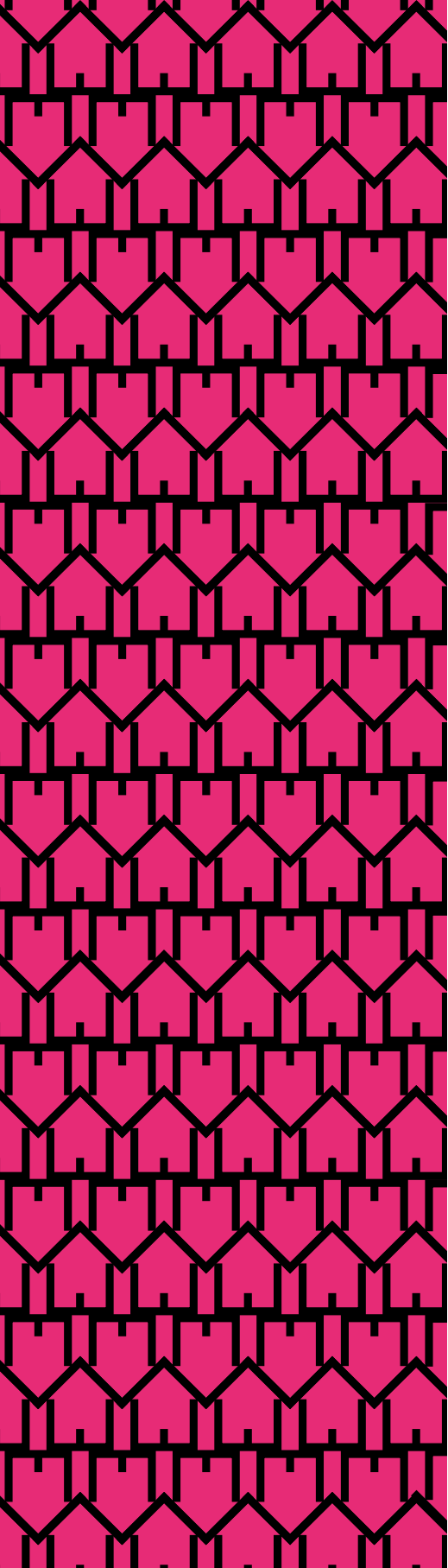

women

01

De diverse woonomgeving

De meesten onder ons wonen individueel of in gezinsverband, in een eigen huis of appartement. En toch wonen we ook samen met anderen in dezelfde wijk, dezelfde straat of hetzelfde appartementsgebouw. Hoe we met onze burensamen wonen bepalen we in grote mate zelf. Dat is anders wanneer we gaan werken of georganiseerde vormen van vrije tijd besteden: werkuren worden geregeld, de trainingen van de voetbalploeg liggen vast en wat we er samen doen is vooraf afgesproken. In onze woonomgeving schikken we zelf veel autonomer onze tijd. En we kunnen ons steeds in de privésfeer van onze eigen woning afzonderen van onze burens. Niet echt een ideale voedingsbodem voor solidariteit, zo lijkt wel.

Hoewel wonen in grote mate een individuele aangelegenheid is, kiezen sommigen onder ons ook voor collectieve woonvormen. De woningmarkt is krap. Betaalbare en kwaliteitsvolle woningen zijn een schaars goed. Net daarom bundelen sommigen de krachten en zoeken ze naar collectieve oplossingen voor individuele woonnoden. In de projecten 'Leeggoed' en 'Solidair Wonen' woont bijvoorbeeld een groep mensen samen die aanvankelijk niets met elkaar te maken hadden. In groep wonen biedt hen voordelen: lagere woonkosten of een sterkere positie in onderhandelingen met de eigenaar. Collectief wonen is voor sommige mensen in een kwetsbare positie de enige optie. Blijft de reguliere woningmarkt voor die groep ontoegankelijk dan wordt collectief wonen een gedwongen keuze om degelijk te kunnen wonen.

Wonen we nu individueel of collectief, de nabijheid van anderen in onze woonomgeving kan intensief zijn. We investeren heel wat in onze woonst en woonomgeving, ook emotioneel. Dit bepaalt de solidariteit die we er ontwikkelen. Bewoners van het collectief woonproject Leeggoed stellen bijvoorbeeld weleens vragen over ieders bijdrage. Bewoners die te weinig investeren, riskeren uitsluiting. In dense woonomgevingen hebben burens een grote impact op de kwaliteit van het wonen en zijn er intense onderlinge contacten. Dit biedt mogelijkheden tot ontmoeting maar kan evengoed conflicten met zich mee brengen.

De sociale en de private huurmarkt kennen elk een specifieke dynamiek met het oog op solidariteit in diversiteit. Sociale huurders delen eenzelfde verhuurder, kennen gelijkaardige problemen en hebben zich al kunnen verzekeren van een woning. Dit is anders op de private markt. Daar beschikken mensen niet altijd over een (degelijke) woonst, ze hebben bijna allemaal hun eigen verhuurder en ondervinden uiteenlopende problemen. En door de schaarste op de woningmarkt zijn private huurders elkaars concurrenten. Op de private huurmarkt is het moeilijker om solidariteit in diversiteit te versterken.

Enkele buurt- en woonprojecten

Torekes

Sinds 2011 verdienen bewoners van de superdiverse buurt Rabot-Blaisantvest in Gent Torekes in ruil voor hun inzet voor buurt, burens en milieuzorg. Met de steun van opbouwwerkers verwerven vooral kwetsbare bewoners deze complementaire munt. Hun Torekes gebruiken ze voor noodzakelijke inkopen bij plaatselijke handelaars. Tijdens hun inzet voor de buurt delen de vrijwilligers publieke ruimtes zoals de Site en het Witte Kaproenenplein. Ze leren er elkaar beter kennen. De verstandhouding neemt toe, vooroordelen krijgen minder kans. Die vormen van solidariteit zijn het sterkst tussen mensen met een kwetsbaar profiel waaronder langdurig werklozen, mensen zonder wettig verblijf en vrijwilligers met een laag pensioen. Het werk op de Site brengt hen regelmatig en intensief in contact. De erkenning van een gedeelde, kwetsbare situatie versterkt hun lotsverbondenheid.

Leeggoed

Leeggoed, een collectief woonproject in Elsene (Brussel), verbindt mensen met een diverse achtergrond. Zij verschillen van elkaar naar geslacht, huisvestingsnaden, verblijfstatuut, culturele herkomst en tewerkstellings- en gezinssituatie. Samen realiseren ze hun recht op wonen: ze onderhandelen met de Elsense Haard, eigenaar van leegstaande sociale woningen, renoveren woningen en organiseren het dagelijkse samenwonen. Samenwonen, vergaderen, buurtactiviteiten opzetten en onderhandelen over de toekomst van hun project, dat scheidt een sterk gevoel van verbondenheid. Maar dat stelt ook hoge eisen aan nieuwkomers in het woonproject. Leeggoedbewoners zijn betrokken op hun medebewoners, gaan bij elkaar op bezoek, bellen aan wanneer ze elkaar een tijdje niet meer hebben gezien en polsen hoe het gaat. Ze vormen als het ware een familie.

Solidair Wonen

In drie herenhuizen in Sint-Niklaas wonen veertien personen van diverse herkomst. Elke bewonersgroep telt een combinatie van Belgen en vluchtelingen. Samen en met de steun van drie woonbegeleiders dragen ze zorg voor hun thuis en voor elkaar. De woonbegeleiders van 'Solidair wonen' vergelijken het wel eens met het 'samen leven op kot': bewoners delen een huis maar leiden er grotendeels hun eigen leven. Van tijd tot tijd ondernemen ze samen activiteiten zoals barbecueën, een film kijken en voetballen. Zo leren ze elkaar beter kennen, groeien wederzijds respect en hechte banden tussen bewoners. Sommigen beschouwen elkaar als vriend of familie. Maar samenleven gaat met ups en downs. Perioden waarin het samen leven goed gaat, wisselen af met meer gespannen en conflictvolle periodes. Staat de groepsdynamiek onder druk dan spelen de woonbegeleiders een onmisbare rol.

Nieuw-Sledderlo

Nieuw-Sledderlo, de meest zuidelijk gelegen woonwijk van Genk telt ongeveer 2.000 bewoners, vooral huurders van de sociale huisvestingsmaatschappij Nieuw Dak. Hoewel de bewoners een etnisch-cultureel diverse groep vormen, groeide vooral de Turkse gemeenschap sterk aan. Zij vertegenwoordigt ondertussen 70 procent van de wijkbewoners. Solidariteit in de wijk steunt sterk op de eigen etnische groep en op de publieke ruimte. Een masterplan met zowel ruimtelijke als sociale interventies moet het samen leven in de wijk positief ondersteunen. Heel wat bewoners voelen zich verbonden met hun wijk en met de andere bewoners: "ons kent ons". Op een aantal plaatsen in de wijk organiseren bewoners buurtfeesten en BBQ's. De buurtwerker en de wijkmanager vragen zich voortdurend af hoe lang ze deze activiteiten moeten ondersteunen. Enerzijds willen ze hun eigen rol verkleinen, anderzijds merken ze dat activiteiten wegvallen wanneer ze zich volledig terugtrekken.

Samen wonen in superdiversiteit

Diversiteit

Sociaaleconomisch kwetsbare personen wonen vaker in een etnisch-cultureel diverse woonomgeving. Om toegang te krijgen tot een woning met een minimum aan kwaliteit nemen zij de diversiteit in de buurt of het gebouw erbij. Hoewel de initiatiefnemers van Solidair Wonen elke bewonersgroep weloverwogen mengen naar etnisch-culturele afkomst, is deze diversiteit voor bewoners zelf veel minder een bewuste keuze en veel meer het gevolg van hun hoge woonneed. Zij stappen in het project omdat zij geen woning vinden op de reguliere woningmarkt. Projecten zoals Solidair Wonen bieden hen een betaalbaar alternatief. De etnisch-culturele diversiteit nemen ze erbij. Sommige bewoners van Belgische afkomst kiezen voor Solidair Wonen om eenzaamheid tegen te gaan. Zij wonen liever samen met anderen. Ook zij moeten aanvaarden dat de sociale contacten die Solidair Wonen biedt etnisch-cultureel divers zijn.

Sociale verhuurders, woonbegeleiders en ook bewonersgroepen zelf stellen hoge verwachtingen in de meerwaarde van een sociale en culturele mix. Professionals uit de sociale woonsector ijveren waar mogelijk voor een etnisch-culturele en sociaaleconomische mix. Zij zien mogelijkheden om onderlinge vooroordelen te doorbreken, op termijn culturele erkenning te bewerken en herverdeling mogelijk te maken. Een mix van sociaaleconomisch sterkere en zwakkere bewoners lost in mindere mate de hoge verwachtingen in. Herverdeling komt niet van zelf tot stand. We observeerden wel uitgesproken praktijken van solidariteit tussen mensen in eenzelfde sociaaleconomische positie en ook van mensen met een kwetsbaar profiel naar sterkeren uit de groep.

Zo delen bewoners uit de wijk Rabot-Blaisan-vest voedsel of trakteren ze, met de Torekes die ze verdienen door buurtzorg, in het Eetcafé. Vooral mensen met een kwetsbaar profiel zoals langdurig werklozen, mensen zonder wettig verblijf en personen met een laag pensioen, doen dat. Binnen deze kwetsbare groep worden tegelijkertijd culturele vooroordelen doorbroken. In het project Leeggoed mixt men expliciet mensen met een kwetsbaar profiel en mensen met een sterker profiel. Zo kan het project steunen op de aanwezigheid en inzet van een aantal personen in een sterkere sociaaleconomische positie. Maar het doorzettingsvermogen van de meer kwetsbare bewoners uit de groep en de tijd die zij investeren in renovatie zet deze vooronderstelling op haar kop.

Solidariteitspraktijken

Wederzijdse ondersteuning is een vorm van solidariteit die we vaker terugvinden in de woonomgeving. Buren en medebewoners praten over dagelijkse zorgen, gaan bij elkaar op bezoek in geval van ziekte, bellen elkaar als ze elkaar een tijdje niet zien, doen boodschappen voor elkaar en helpen elkaar met paperassen. Deze solidariteitspraktijken lijken misschien eerder bescheiden, voor de betrokken bewoners zijn ze van grote betekenis, zeker voor bewoners in een kwetsbare situatie of met een minder uitgebreid sociaal netwerk.

Dat mensen hun woonomgeving delen, leidt niet vanzelf tot solidariteit. Er is een materiële en een sociale omkadering nodig om solidariteit mogelijk te maken. De gedeelde keuken in Solidair Wonen stelt de bewoners in staat om samen te koken en te eten. Een stadsakker in de wijk Rabot laat buurtbewoners toe om samen te tuinieren. De gemeenschappelijke huishoudpot zet de bewoners van Solidair Wonen aan om afspraken te maken over het onderhoud van de gemeenschappelijke ruimten. De Torekes stimuleren buurtbewoners om zich in te zetten voor de wijk en boodschappen te doen in de buurtwinkels. Speeltuigen in het wijkpark brengen ouders van spelende kinderen uit Nieuw-Sledderlo samen.

Naast deze materiële dragers van solidariteit is ook een sociale omkadering belangrijk. Woonbegeleiders van Solidair Wonen en Leeggoed organiseren en ondersteunen bewonersvergaderingen. De buurtwerker in Nieuw-Sledderlo organiseert samen met bewoners een buurtbarbecue en kookactiviteiten. En opbouwwerkers in Rabot organiseren werknamiddagen op de stadsakker. Deze materiële en sociale ondersteuning doet mensen samen dingen doen en biedt zo een basis voor het ontwikkelen van solidariteit in diversiteit.

Dat mensen hun woonomgeving delen, leidt niet vanzelf tot solidariteit. Er is een materiële en een sociale omkadering nodig om solidariteit mogelijk te maken.

Betrokken buurtwerkers en woonbegeleiders staan voor een moeilijke evenwichtsoefening. Hoe lang of hoe intensief bieden ze zo'n ondersteuning aan? Welke ondersteuning ligt binnen hun mogelijkheden? Wanneer kunnen bewoners zelf voor de nodige materiële en sociale omkadering zorgen? Het antwoord op deze vragen is elke keer anders. Een vaste groep bewoners heeft na verloop van tijd minder ondersteuning nodig. In een wisselende groep blijft professionele omkadering belangrijk. Een minimale vorm van ondersteuning en omkadering blijft allicht altijd relevant. De klemtonen en de intensiteit kunnen elke keer veranderen. Zo nemen bewoners uit Nieuw-Sledderlo zelf het initiatief voor een buurt-BBQ en steunen ze enkel op praktische ondersteuning van de buurtwerker. En woonbegeleiders zijn na verloop van tijd niet meer elke bewonersvergadering aanwezig.

Bronnen van solidariteit

In de woonomgeving vormt ontmoeting een belangrijke bron van solidariteit. Maar net zoals solidariteitspraktijken zich niet zomaar ontwikkelen, komt ook ontmoeting over culturele verschillen heen niet zonder meer tot stand. Binnen etnisch-culturele gemeenschappen ontmoeten mensen elkaar spontaan. Voor ontmoetingen tussen etnisch-culturele groepen is er vaak nood aan iets extra: een gedeeld probleem of belang, een doel waar men zich samen achter schart, een gezamenlijke activiteit, ...

Ook woonregels en afspraken tussen bewoners vormen een belangrijke bron van solidariteit. Van bovenaf of door één bewoner(sgroep) opgelegde waarden en normen bevorderen het samen wonen niet echt. Kunnen bewoners samen onderhandelen over de geldende waarden en normen in de woonomgeving dan komen ze makkelijker tot gedragen afspraken. Onderhandelde afspraken en woonregels liggen niet voor altijd vast. Wanneer nodig moeten zij elke keer opnieuw besproken worden. Bijvoorbeeld wanneer de geldende normen bepaalde bewoners dreigen uit te sluiten. Ook wanneer de samenstelling van de groep wijzigt en nieuwe bewoners nieuwe ideeën of verlangens meebrengen. Bij zo'n onderhandelingen is professionele begeleiding belangrijk. Woonbegeleiders, opbouwwerkers, sociaal werkers, ... nemen daarin verschillende rollen op. Ze organiseren een gepaste context om zo'n gesprekken aan te gaan, bijvoorbeeld in de vorm van een bewonersvergadering. Ze zorgen dat iedere bewoner aan het gesprek kan deelnemen en er geen stemmen gaan domineren. Gemaakte afspraken en woonnormen moeten opgevolgd worden. Dat is niet altijd vanzelfsprekend. Wie ziet erop toe dat regels en normen worden nageleefd? Wie grijpt wanneer in? Is de opvolging en controle in handen van bewoners dan zorgt dit snel voor gespannen relaties. Professionele ondersteuning is ook hier een meerwaarde.

Bewoners kunnen ook een strijd delen en zo solidariteit in diversiteit ontwikkelen. Samen strijden schept een band, toch zo lang de strijd duurt. Na de strijd ebt solidariteit snel weg en valt een groep uiteen. De zoektocht naar en de strijd voor een gedeelde woning zorgde in het project Leeggoed voor een sterke solidariteit. Eens de groep haar intrek vond in de woningen van de Elsense Haard, was het zoeken naar nieuwe aanknopingspunten tussen de bewoners. Bewoners van appartementen in Nieuw-Sledderlo bestemd voor afbraak protesteerden omdat zij naar een andere plek in de wijk moesten verhuizen. Tijdens het gezamenlijke verzet bestendigde hun hechte band. Toen de bewoners uiteindelijk toch verhuisden naar woningen verspreid over de wijk, verzwakte die band. Om solidariteit op basis van gezamenlijke strijd door te zetten, zijn na verloop van tijd nieuwe invalshoeken nodig.

Burgerschapspraktijken

Collectieve woonprojecten en initiatieven in de publieke ruimte gericht op een diversiteit aan bewoners, geven letterlijk en figuurlijk een plaats aan mensen die op andere plaatsen in de samenleving uitgesloten worden. Via een alternatieve munt betreft het Torekesproject een diverse groep op de vormgeving van de publieke ruimte in hun buurt. Met traditionele inspraakkanalen zoals buurtvergaderingen wordt die groep amper bereikt. Zo'n betrokkenheid versterkt bewoners om op te komen voor hun rechten en hun stem als burgers te ontwikkelen. Buurtwerkers, opbouwwerkers en woonbegeleiders spelen vaak een belangrijke rol bij het publiek maken van zo'n burgerschapspraktijken. De documentaire 'Insite-Outsite' toont de actieve inzet van een diverse bewonersgroep en doorbreekt stereotypes over deze groep. Buurtbewoners presenteren zich in de documentaire als waardevolle en te waarderen leden van de gemeenschap. Dat roept vragen op over plaatsen en systemen in onze samenleving, zoals de arbeidsmarkt, waar diezelfde groep onvoldoende erkenning en waardering krijgt.

Veel alternatieve en collectieve woonprojecten zijn universeel van opzet. Ze vertrekken vanuit het recht op degelijk wonen voor iedereen. In de concrete vormgeving beperken ze zich noodzakelijk tot een specifieke groep bewoners. De initiatiefnemers van zo'n projecten bepalen wie toegang krijgt en wie niet. Maar bewoners en begeleiders grijpen het eigen project aan om problemen op de woningmarkt te blijven aankaarten. Ze streven veranderingen op die woningmarkt op grotere schaal na, zodat niet alleen de bewoners van hun specifieke project toegang krijgen tot de woonmarkt, maar kwetsbare groepen in het algemeen. Na ongeveer twee jaar samenwonen in een solidair en participatief woonproject organiseerden de betrokkenen het colloquium 'van Leegstand tot Leeggoed'. Begeleiders en bewoners treden samen naar buiten met de resultaten van hun project om het publiek debat over tijdelijke bezettingen en alternatieve woonvormen te stimuleren.

Plaats

Het louter voorzien van een gedeelde plaats in de woning of de woonomgeving is onvoldoende om solidariteit tussen bewoners te bewerkstelligen. Wat bewoners op zo'n plaats kunnen doen is van belang. De invulling van die plaats is doorslaggevend voor de ontwikkeling van solidariteit in diversiteit. Samen vormgeven aan een verloren stuk plaats in de woonomgeving is een krachtige stimulans voor solidariteit. In Rabot koppelen opbouwwerkers het potentieel van een restruimte, een oude fabriekssite, met het potentieel van buurtbewoners en geven zo in de vorm van een stadsakker een tijdelijke invulling aan de Site. In Nieuw-Sledderlo is een centraal gelegen donker bos met inspraak en medewerking van bewoners omgebouwd tot een levendig park. Tijdens zo'n participatieve herbestemmingsprojecten kan solidariteit in culturele diversiteit zich ontwikkelen.

Tegelijkertijd verbetert het aanpakken van restruimtes in de woonomgeving de beeldvorming over de woning of de woonomgeving. Bij bewoners groeit de verbondenheid met die plek. Bij buitenstaanders vermindert het negatief imago gekoppeld aan verloederd gewaande plekken. De betrokkenen bij het Leeggoedproject renoveerden leegstaande woningen en veranderen zo een stukje van de Volta wijk in Elsene tot een levendige plek. Ze nodigen buurtbewoners uit om een kijkje te komen nemen en krijgen waardering voor hun initiatief in de appartementen die voordien enkel verloedering uitstraalden.

Leerprocessen

Hoe komt een gemeenschap tot stand in een buurt of woning waar mensen op het eerste zicht weinig met elkaar gemeen hebben? Sociaal werkers, woonbegeleiders en opbouwwerkers zoeken en benadrukken wat buurtbewoners wel delen en verbindt. Ze zetten onder meer in op de gedeelde nood aan een kwaliteitsvolle woning, op activiteiten waarin de interesses van verschillende bewoners aan bod komen en op de vormgeving van een speelruimte in de buurt.

Door mensen van diverse culturele achtergrond te verbinden, kan een gemeenschap vorm krijgen die integratie op een alledaagse en ongedwongen manier mogelijk maakt. Waar nieuwkomers doorgaans betrokken worden in normatieve en eenzijdige invullingen van integratie, vinden ze in de buurtgemeenschap zeer concrete en wederzijdse kansen om bewoners en de buurt te leren kennen. In Solidair Wonen maken Belgische bewoners hun medebewoners gewijs in het dienstverleningsaanbod van Sint-Niklaas. Ze oefenen samen Nederlands en maken kennis met elkaars gebruiken en gewoonten. Op de stadsakker van Rabot leren nieuwkomers hun eerste woordjes Nederlands én opbouwwerkers hun eerste woordjes Turks.

In collectieve woonvormen, waar mensen erg dicht bij elkaar wonen en samen betrokken zijn op de organisatie van de eigen woonst, daagt diversiteit bewoners uit om anders te denken en te handelen. Ze worden geconfronteerd met elkaars achtergrond en dit kan leiden tot begrip voor de situatie waarin medebewoners zich bevinden. Samenleven in diversiteit kan dan vooroordelen doorbreken. Zo ervaren twee bewoners van Solidair Wonen elk op hun eigen manier

Door mensen van diverse culturele achtergrond te verbinden, kan een gemeenschap vorm krijgen die integratie op een alledaagse en ongedwongen manier mogelijk maakt.

armoede. Eén man heel recent omwille van enkele tegenslagen, de andere was al geruime tijd dakloos. De eigen recente armoede-ervaring en de confrontatie met zijn medebewoner doen deze eerste man anders nadenken over mensen in armoede en de verschillende oorzaken die er aan de basis van kunnen liggen. Hij kijkt in zijn eigen woorden 'niet langer neer op arme mensen'.

Gedeelde verantwoordelijkheid voor een collectief woonproject of publieke ruimte maakt daarenboven de kwaliteiten en interesses van buurt- en medebewoners en de complementariteit tussen bewoners zichtbaar. De oudere Turkse vrouwen zetten zich hard in voor het aanplanten, onderhouden en oogsten van de stadsakkers in Rabot. Dat wekt respect bij andere groepen uit de buurt. Ook een dakloze

man die gaandeweg en informeel 's avonds en 's nachts een oogje in het zeil hield op de Site eigende zich een functie en een plaats toe in de buurtgemeenschap.

Maar tijdens gedeelde activiteiten sluipen ook nieuwe normen en criteria binnen die bepalen of je al dan niet tot de groep (buurt)bewoners behoort. Zo discussiëren de Leeggoed bewoners vaak over de mate van inzet van medebewoners. Al vlug verengt de focus dan tot wat zichtbaar is: aanwezig zijn op bewonersvergaderingen, meewerken aan de renovatie en het betalen van de maandelijkse bijdrage. De woonbegeleiders brengen een diversiteit aan minder zichtbare bijdrages onder de aandacht zoals het zorg dragen voor medebewoners en het onderhouden van goede contacten met de bureaus.

Niet alleen de bewoners leren uit cultureel diverse woonomgevingen, ook de sociaal werkers, woonbegeleiders en opbouwwerkers die hen omkaderen. Nieuwe woonnoden of bestaande noden die verscherpen van een steeds meer diverse groep, dagen hun inzet en bestaande aanpak uit. Ze verkennen onbekende terreinen en ontwikkelen nieuwe handelingsperspectieven. De initiatiefnemers van Solidair Wonen en Leeggoed onderbreken met hun projecten de manier waarop we wonen in Vlaanderen en Brussel doorgaans organiseren. Hun collectieve en solidaire woonprojecten steunen op innovatief professioneel handelen.

Spanningsvelden

Hoewel het recht op wonen verankerd is in de Belgische grondwet en de regionale Wooncodes, is het realiseren van dat recht een individuele verantwoordelijkheid. Bij gebrek aan antwoorden op de problematische toegang tot huisvesting van lage inkomensgroepen en etnisch-culturele minderheden, verkennen sociale organisaties de mogelijkheden van particuliere woonprojecten. Dat loopt niet altijd van een leien dakje. De Vlaamse en Brusselse woonorde is erg star, de spelregels vallen moeilijk te wijzigen. Initiatiefnemers van collectieve woonprojecten verhouden zich tot de bestaande regelgeving op zoek naar concrete antwoorden op prangende woonnoden. Enerzijds passen ze zo goed en zo kwaad als mogelijk hun nieuwe praktijken in de bestaande kaders, en vullen ze bestaande regelgeving ruim in. Anderzijds creëren ze een eigen plaats in de woonorde en zoeken ze erkenning voor hun alternatieven. Zo gaan de initiatiefnemers van Solidair Wonen op zoek naar oplossingen om hun drie woningen stedenbouw-

kundig in orde te krijgen. Ze botsen met de strikte juridische opdeling tussen één- en meergezinswoningen. Ze hebben weinig andere opties dan zich te confirmeren aan het stedenbouwkundig beleid en voeren aanpassingswerken uit.

Tijdelijke bezettingen zoals Leeggoed leiden in het Brussels gewest tot de erkenning van deze bezettingsvorm in de Brusselse Huisvestingscode. Deze institutionele erkenning kan zekerheid bieden in een onzekere context maar kan ook éénstemmigheid benadrukken. Sociale huisvestingsmaatschappijen kunnen nu officieel een onderscheid maken tussen erkende tijdelijke bezettingen en ‘wild kraken’. Wilde krakers moeten dan op zoek naar een professionele omkadering om in aanmerking te komen als onderhandelingspartner.

Solidaire en collectieve woonvormen verruimen en diversifiëren het bestaande woonaanbod. Ze bewerken meer solidariteit in de bestaande woonorde en realiseren het recht op wonen voor een groep die op de reguliere woningmarkt wordt uitgesloten. Om het voortbestaan van die alternatieve en kwetsbare projecten te verzekeren, schrijven ze zich in in de bestaande wooncode. En toch leggen die initiatieven zich niet neer bij de heersende gang van zaken op de woonmarkt. Ze creëren alternatieven, eisen daar een plaats voor en blijven de bestaande woonorde uitdagen. De initiatiefnemers en woonbegeleiders van Solidair Wonen willen de collectieve woonvormen een plaats geven binnen het woonlandschap van Sint-Niklaas en als voorbeeld gelden voor andere gemeenten. Zo willen ze niet alleen de eigen veertien bewoners een woonst bieden, maar collectief wonen in heel Vlaanderen promoten als een alternatief om het recht op wonen voor kwetsbare groepen te realiseren.

